

kommende er noget unødvendigt at komme ind paa disse Principper.

Om de Principper, som Venstres Ordfører talte om, skal jeg kun sige, at der var en Modsætning til tidligere, maaske fremsat i en noget afdæmpet Form, men dog sikkert med en vis Hensigt, nemlig en Modsætning med Hensyn til Spørgsmaalet om Vurderingen af de direkte og de indirekte Skatter. Den ærede Ordfører for Venstre udtalte vel, at Venstre altid helst ønskede, at den største Del af Skatterne blev lagt som direkte Skatter og den mindre Del som indirekte, men det fremgik dog formentlig ret tydeligt af den ærede Ordførers Ord, at man alligevel fra Venstres Side ønskede at lægge betydelig større Vægt paa de indirekte Skatter i Fremtiden, end man hidtil har ment at ville gøre indenfor dette Parti; med andre Ord: at den Strømkæntning, som naturligvis ikke har været helt skjult, skulde markeres noget stærkere ved denne Lejlighed. Jeg vil for Socialdemokratiets Vedkommende sige, at vi ikke er Tilhængere af denne Strømkæntning, vi mener stadig, at den væsentligste Del af Statens og Kommunernes Skatteindtægter skal tages gennem direkte Skatter, og at det kun er undtagelsesvis, supplementsmæssigt, man kan anvende de indirekte Skatter i Skattesystemet. Fremtiden vil naturligvis vise, i hvilket Omfang den forkyndte Strømkæntning fra Venstres Side vil give sig praktiske Udslag; jeg benytter blot Lejligheden til at sige — og jeg tror, jeg kan være saa ubeskeden at tilføje, at jeg her taler paa Socialdemokratiets Vegne — at vi fra vor Side aldeles ikke ønsker at deltage i denne forandrede Stilling til Spørgsmaalet: direkte Skatter og indirekte Skatter.

Det Lovforslag om Indkomst- og Formueskat, som her foreligger, bærer paa visse Punkter Præg af denne Frygt for, at de direkte Skatter skal blive for virksomme i vort Skattesystem. Der er en Tendens baade i Reglerne om Indkomstskat og navnlig i Reglerne om Formueskat til at lempe Skattevilkaarene for Folk med store Indtægter og navnlig for Folk med store Formuer. Og det fremgik jo saavel af den højtærede Finansministers Forelæggelsestale som af Venstres Ordførers Tale, at man mener det nødvendigt at give saadanne Lempelser for dem med de store Formuer. Ja, Menneskekærlighed er jo en god Ting; og det er ogsaa en god Ting at anvende i Politik — det skal jeg indrømme —, men jeg kunde alligevel tænke mig, at man anvendte sin Menneskekærlighed overfor dem, der rammes af Skatter, paa en noget anden Maade end netop ved at kaste

den paa de Mennesker i Landet, der sidder med de allerstørste Formuer. Jeg vil dog antage, at de, økonomisk set, med nogenlunde Sindsro kunde se Fremtiden i Møde, selv om man ikke tog saa blidt paa dem, som man vil gøre efter det Lovforslag, der foreligger. Jeg kunde have ønsket, at man i noget højere Grad havde tænkt paa det Skattetryk, som hviler paa de mindre Indtægter, end paa det Skattetryk, som hviler paa de særlig store Formuer, og der er da ogsaa fra mit Partis Side i Folketinget stillet Forslag, der havde til Hensigt i nogen Grad at ændre de Satser, som forelaa fra den højtærede Finansministers Side med Hensyn til Beskatning af Indtægt og Formue, Ændringer, som netop gik i den Retning, jeg her har antydnet, og Ændringer, som Socialdemokraterne her i Tinget fuldt ud er rede til at stille sig bagved.

Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa disse Detailler, navnlig da jeg hører, at Forslaget skal i Udvalg og maaske skal have en meget indgaaende Udvalgsbehandling. Der vil da blive Tid nok for os til nærmere at beskæftige os med dette Spørgsmaal. Men jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om de Fradragsregler, der findes i det foreliggende Lovforslag, og som angaar saavel det almindelige Fradrag for Skatteyderne som det særlige Fradrag, der gives Ret til, naar der findes Børn i Familien. Hvad Børnefradraget angaar, har jeg, saa ofte der har været Lejlighed dertil, søgt at sige et Ord til Gunst for et stort Børnefradrag ved Skatteansættelsen, og jeg har gjort det, fordi jeg har en stærk Følelse af, hvor forskellig Evnen til at yde Skat er hos Familier med samme Indtægt, men med et forskelligt Antal Medlemmer. Jeg har et meget stærkt Indtryk af, at Evnen der er overordentlig forskellig, og at det derfor virkelig er Samfundets Pligt at sørge for, at de Byrder, der paalægges, ogsaa bliver forskellige. Jeg er klar over, at man har været nødt til fra alle Sider at anerkende de Argumenter, der ikke alene af mig, men af mange er fremført i saa Henseende, og for saa vidt kan jeg kun glæde mig over, at man gør et Skridt i den rigtige Retning ved det foreliggende Forslag. Men jeg maa dog sige, at Skridtet ikke forekommer mig tilstrækkeligt. Jeg skal gaa forholdsvis let hen over den Form, som Fradragsreglerne havde faaet i den højtærede Finansministers Forslag til Folketinget; de var af en saadan Art, at man nærmest fik det Indtryk, at de var indsat for at give Rigsdagen noget at øve sig paa med Hen-